

TOM MARCUS

BÝVALÝ AGENT MI5

ZAJMI NEBO

ZABIJ

**ZAJMI
NEBO
ZABIJ**

© Tom Marcus, 2018

First published in 2018 by Macmillan,
an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Novák, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0629-7 (pdf)

TOM MARCUS

**ZAJMI
NEBO
ZABIJ**

VENETA

*Tuto knihu věnuji své ženě.
Bez tebe bych byl už dávno ztracený.
Semper Vigilat*

ÚVOD

Ve dveřích svého bytu se ještě jednou ohlédnu. Je uklizený a čistý, je to byt spořádaného muže. Ale zdání může klamat. Vím, že někde mohou být ukryty štěnice, že špióni mohou poslouchat každé mé slovo. No, jestli poslouchají, slyší mnoho modliteb, ale žádné plány. Položím telefon na poličku vedle dveří a vydám se po schodišti dolů. Pomocí telefonu můžou sledovat, kam jdete. A samozřejmě můžou nahrávat, co řeknete. Proto spolu s Mohammedem nikdy nekomunikujeme elektronicky. Když se potřebujeme sejít, domluvíme si schůzku předem, při večerních modlitbách v mešitě. Plán známe jenom my dva. Nikdy se nescházíme na stejném místě dvakrát a nikdy uvnitř budov nebo na otevřeném prostranství, jako například v parku. Díky těmto pravidlům přežíváme a doufejme, že se v budoucnu dočkáme toho, že nebudeme žít v tak zkaženém světě, jako je tento.

Sejdu po schodech dolů a vyjdu z domu. Kráčím klidně, ale cílevědomě. Dávám pozor, jestli si nevšímnu někoho, kdo sem očividně nepatří nebo kdo mi věnuje přílišnou pozornost. Nevidím žádné špehy, ale musím mít jistotu. Než přejdu silnici, zastavím se na přechodu a rozhlédnu se oběma směry. Na semaforu se rozsvítí zelená, ale já ještě nepřejdu. Namísto toho čekám, jak na mě budou auta a lidi reagovat. Jestli se

nezastaví nebo náhle nezmění směr. Pořád jsem si ni-
čeho zvláštního nevšiml.

Když přecházím silnici, mohu se po ní rozhlédnout,
jestli neuvidím někoho schovávat se v autě. Na rohu je
obchod s mobilními telefony. Než vejdu dovnitř, ujis-
tím se, že je majitel sám. Když procházím kolem pultu
k bočnímu východu do úzké uličky, která vede k do-
mům za krámkem, kývne na mě. Kdyby mě sem kdo-
koli sledoval, bylo by jasné, že jde o špeha.

Ulička je temná. Nasadím si kapuci a ohlédnu se za
sebe. Ve tmě jsem jako duch; nikdo mě nemůže vidět.
Konec uličky ale září jako televize. Viděl bych koho-
koli, kdo by se mě do ní pokusil sledovat.

Pořád nikde nikdo. Otočím se a vydám se na druhý
konec uličky, pryč od světél z hlavní silnice, dokud ne-
dojdu ke špinavé schodišťové šachtě. Z opačného smě-
ru se ke smluvenému místu schůzky blíží mohutná
Moova silueta. Pozdravím ho.

„As-salāmu ’alaykum.“

„Wa’alaykumu s-salām,“ odpoví Mo šeptem. Nikdo
nás tu nemůže slyšet. Ale to, že ani jednoho z nás ještě
nikdy nezatkla, dokonce ani nezastavila policie, má prost-
ý důvod. Vždy jsme opatrní a vždy pečlivě dodržuje-
me pravidla, která jsme si stanovili.

„Mo, ti dva bratři, o kterých jsem ti říkal včera,
myslím, že jsou připraveni. Nastal čas.“

„A věříme jim? Musíme předpokládat, že je sledují.“

„Dnes jsem jim při ranních modlitbách dal pokyny,
jak se ztratit. Jsou dobře vycvičení.“

„A jsi si jistý, že náš plán dokážou realizovat?“

„V každé fázi kontroluju jejich postup. Jenom my dva známe celý plán. Ale oni v něm sehrají svoji roli. Pak můžeme přejít ke kalifátu.“

„Tak tedy pokračuj, bratře.“

Než se rozejdeme každý svou cestou, rychle Mohammeda obejmu. Naše setkání netrvalo ani minutu. Teď musím jít do práce, abych plnil svoji úlohu ve společnosti. Skrývám se všem na očích. Odsud to mám jen dvě minuty chůze, ale nejdu nejkratší cestou. Namísto toho se vydám opačným směrem. Neustále se ohlížím, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje. Konečně spatřím místo, kde pracuji. Jasně svítí, obraz západní okázalosti.

Když vejdu dovnitř, přivítá mě známá tvář recepční. Způsob, jakým se vystavuje, je degradující. Rty má namalované křiklavě červenou rtěnkou, která je u ní stejně obvyklá jako její pozdrav.

„Jak se máte, doktore Khane?“

Nedám své znechucení najevo. „Dobře, děkuji vám.“

„Doufám, že jste připravený na noční směnu. Zase nám chybí lidi.“

„Já jsem vždy připravený,“ odpovím a mávnu rukou, když kolem ní procházím.

Usměju se. Nemá představu, jak jsem připravený.

Potácím se jako feťák, který nutně potřebuje dávku. Prší a špinavé džíny a potrhanou parku mám už celé promočené. Voda se mi dírami v teniskách dostává do bot a začínám kašlat - odporné sípání pořádně nemocného člověka. Přivřenýma očima vidím opuštěnou budovu. Ale nejdu přímo k ní. Namísto toho zamířím do zanedbaného parku naproti a svalím se pod strom v rohu, který mi poskytne alespoň nějakou ochranu před deštěm. Na zemi se válí roztrhaný alobal, stříbrně se leskne, když kolem občas projede auto. Zrak mi padne na rozbitou injekční stříkačku a opálenou lžičku. Přes pronikavý zápach kočičích výkalů cítím slabý, ale jasně rozeznatelný odér heroinu, který mě pálí do nosu jako zkažený ocet. Špinavou rukou si stáhnou kapuci bundy víc do čela a soustředím se na budovu naproti.

„Tady Nula tři, mám přímý výhled na dům, cíle identifikovány, ale nemůžu je sledovat dovnitř,“ ohlásím do vysílačky tlumeným hlasem, ale pokud možno zřetelně.

Teď můj tým ví, že jsem na místě. Cíle jsou uvnitř budovy, a jakmile vyjdou ven, můžeme je začít sledovat. Teď musím dělat jen to, co jde feťákům nejlíp: čekat. Krytí mám dobré - nikdo by nečekal, že ta zapáchající, otrhaná troska, která se válí pod stromem mezi injekčními stříkačkami a dalšími feťáckými potřebami, je maskovaný tajný agent. Což je štěstí, protože kdyby někdo v téhle části Birminghamu, kde ulice ovládají gangy, poznal, že jste od policie, byli byste prakticky mrtví. A pravda je, že většina tajných nedokáže působit

dost přesvědčivě. Jedna věc je navléknout na sebe promočené džíny a špinavé tričko, několik dnů se vykašlat na mytí a holení, pořídit si skvrny od nikotinu na prstech a nechat si špínu pod nehty, ale druhá věc je chodit a mluvit jako vyvrhel, který žije na ulici. Opravdu se do svojí role *vžít*.

Pro mě je to zcela přirozené. Vyrůstal jsem na podobných ulicích. Musel jsem bojovat, abych přežil. Díkybohu jsem se ale nikdy nestal závislým na drogách, přestože jsem trávil hodně času s lidmi, kteří byli. V rozvědce jsem tak trochu unikát. V nóbl čtvrtích, jako je například Chelsea, se mi nepracuje dobře, protože mám problémy zapadnout mezi vyšší třídu, ale tady mi vžití se do role těžce závislého nedělá nejmenší problémy. Což možná vysvětluje přezdívku, kterou jsem dostal při výcviku – Vandrák.

Dlouho mi tak ale neříkali.

„Rozumím, Nula tři, Nula osm je kousek od tebe a Charlie sedm sedm si poznamenal poznávací značky všech aut v okolí. Základno, potvrďte.“

Velitel týmu, Lee, se už ujmul řízení operace, aby se ujistil, že jsou operační důstojníci v Thames House informováni, ale taky aby nám hned odpovídali.

„Základna rozumí. Zkontrolovali jsme poznávací značky, ale nic jsme nezjistili. Pro informaci, Železný meč na sobě naposledy měl tmavou bundu a světle modré džíny a Kamenná pěst zelenou bundu a černé šortky. A pro informaci, nemáme žádnou technickou pomoc, naprosto žádné sledování.“

To byla kódová označení obou bratrů. A protože je může sledovat jen náš tým, znamená to, že pokud si

je nepohlídáme, ztratí se nám. To je pro sledovatele ta nejhorší noční můra. Obzvláště, když máme podezření, že přesně to mají v plánu. Ale teď vím, že se celý tým skrývá v nejrůznějších úkrytech a čeká, až přes vysílačku dám pokyn k pohotovosti. Bratři by museli prokázat schopnosti, s jakými jsme se doposud nesetkali, aby unikli z našeho ocelového sevření. Starosti mi občas dělají jen naši šéfové, lidé, kteří nám dávají rozkazy. Policie už je za některé své akce pěkně popotahována. Doufám, že tam nahoře máme dostatečnou ochranu, aby se nám nezačalo dít něco podobného.

S pohledem upřeným na přední dveře si poposednu, protože se objeví skupinka pŭluctu místních, kteří se blíží k mému stromu. Teď si musím dát opravdu záležet; kdyby si někdo z nich začal myslet, že nejsem ten, za koho se vydávám, všechno by se tím zkazilo. Zdají se ale být příliš opilí nebo zfetovaní, než aby si mě vůbec všímali. A naštěstí si nesou spoustu pilulek a plastových lahví s levným jablečným vínem, takže se mnou snad nebudou ztrácet čas. Pořád se soustředím na dveře, tyhle zkrachovalé existence mě nezajímají. Klidně by se mohli začít mezi sebou vraždit, nehnul bych ani prstem. Ale jsme vycvičení, že když jsme v akci, musíme si všeho všímat, každého detailu, pro případ, že by něco vypadalo nezvykle nebo špatně a my tak museli hned změnit plán, abychom nebyli odhaleni. Takže ačkoli by se je většina lidí prostě snažila ignorovat, já si na nich všímám každého detailu.

Podle vlasů a nehtů očividně už nějakou dobu žijí na ulici. Tráví čas nekonečným sháněním další dávky a nějakého relativně bezpečného místa, kde by si šlehli.

Jediné ženě ze skupinky šesti fetišáků je něco málo přes dvacet, ačkoli díky své vyzábělé postavě a strhaným rysům vypadá dvakrát tak staře. Na sobě má potrhané černé kraťasy teplákové soupravy, které se jí svezly do půli zadku, takže odhalují rozedraná tanga, která zjevně nikdo dlouho nepral. Zakopne a svalí se vedle mě, zatímco za našim stromem začne močit jeden z jejích společníků.

Slabý hlas v hlavě se mě ptá, proč sakra sedím v dešti pod stromem a nechávám na sebe dopadat kapky moči nějakého drogově závislého bezdomovce, když se v pomalu otvíraných dveřích objeví paprsek světla a já se znovu začnu soustředit na svůj úkol. I když jsou moji noví přátelé namol, jsou příliš blízko, než abych mohl mluvit do vysílačky, a musím tak použít nějaký jiný způsob, jak dát svému týmu vědět.

Dveře se otevřou dokořán a já vidím siluetu muže vycházejícího ven. Mluví s někým, kdo je ještě uvnitř. Ten někdo mu podá cosi, co z dálky vypadá jako malá pistole, ale nejsem si jistý. Ještě nedokážu poznat, jestli jde o naše cíle. Uvědomím si, že jak se snažím poznat, o koho jde, mračím se. Napomenu se a snažím uvolnit, aby to nevypadalo, že domu věnuju přílišnou pozornost. Pak z domu vyjde druhá postava a otočí se tváří ke mně.

Je to jeden z bratrů. Musím informovat svůj tým, ale nemůžu mluvit. Pomocí tajného signalizačního systému dám pokyn k pohotovosti.

„POHOTOVOST, POHOTOVOST, přijato! Nula tři, jsou Železný meč i Kamenná pěst oba venku?“

Velitel mého týmu ví, na co se mě zeptat. Ale já musím tým varovat před tím neznámým předmětem, který vypadal jako pistole.

Pomocí tajného signálu veliteli týmu potvrdím, že ano.

„Rozumím, Nula tři, oba jsou venku. Jdou od tebe na jih?“

Odpovím, že ne, protože oba bratry vidím, jak jdou rychle na druhou stranu ulice – mým směrem. Podle výrazných jizev na tvářích, vzpomínek na pobyt ve vězení, i navzdory dešti a mizernému pouličnímu osvětlení poznám, že to jsou oni. Určitě se od poslední doby, co jsme je sledovali, dost změnili. Jsou hodně opatrní, neustále se ostražitě rozhlíží kolem sebe. Myslím na to, abych se uvolnil a nebyl strnulý. Abych se vžil do svojí role.

Přesto ve mně stoupá napětí.

„Základna stanicím, vůbec nic nevíme, nic neslyšíme.“

„Velitel týmu základně, rozumím, pracujeme na tom. Nula tři, jdou na sever?“

Pořád nemůžu mluvit, tak dám znamení, že ano. „Rozumím, Železný meč a Kamenná pěst jdou na sever po Lozzels Street směrem k Wills Street. Nula osm, potvrď příjem.“

„Nula osm, potvrzují, jsem na pozici.“

Zatraceně, musím přijít na způsob, jak s ostatními otevřeně komunikovat. Musí vědět, jak jsou oba cíle opatrné. A pokud jsou ozbrojeni, hodila by se pomoc policie. Ale teď to určitě riskovat nemůžu; bratři se rychle blíží deštům k mojí pozici. Když prochází kolem, jeden z feťáků vykřikne. Oba se hned otočí a feťák

ukáže na ženu, které se už podařilo zvednout ze země a teď stojí opřená o strom. Něco zamumlá, většinou slova není vůbec rozumět, zachytím jen slovo „šukat“. Snaží se ji prodat na sex. Bratři ale mají jiné starosti, tak pokračují dál. Nejdřív ale na okamžik pohlédnou na mě. Vím, že jsem dobrý, že moje chování ani vzhled nemůžou prozradit, že nejsem ten, za koho se vydávám, přesto pocítím krátký příliv adrenalinu. Tady by se to mohlo všechno pokazit. Tady bych mohl selhat a celou operaci posrat.

Jeden z bratrů chytne toho druhého za paži a jsou pryč. Teď jenom musím počkat, až oba cíle budou pod kontrolou někoho jiného a já odsud budu moct zmizet. Ale teď můžu jen veliteli týmu odpovídat na otázky ano – ne.

Pošlu zprávu. Doufám, že velitel týmu je na příjmu a začne klást ty správné otázky, rychle.

„Nula tři, jsi tam?“

Perfektní, teď musím rychle jednat.

„Přijem, zastavily se cíle před křižovatkou?“

Zatraceně, na tohle čas nemáme. Potřebuju jim dát vědět o té zbrani. Hned.

„Jo. Tady Nula osm, mám Železný meč a Kamenou pěst pod kontrolou, oba jsou hodně opatrní, možná to se snaží Nula tři sdělit, veliteli. Radši jim dám trochu prostoru.“

Díkybohu, Dexter převzal sledování a už si stačil všimnout, že se chovají jinak. Teď odsud můžu vypadnout a změnit své krytí, svléct ze sebe pomočené šaty. Moje dodávka parkuje jen o několik ulic dál, takže mi to nebude trvat dlouho. Slyšet, že tým převzal kontrolu

nad cíli a všiml si jejich nového způsobu chování, byla obrovská úleva. Jestli jim dáme nějaký prostor, snad bude všechno v pořádku.

Pokud jim toho prostoru nedáme *příliš*.

„Základna, povolení?“

Operační důstojníci z Thames House vědí, že musí osobu sledující cíle, v tomto případě Dextera, požádat o povolení, že mohou vstoupit do éteru a klást otázky nebo sdělit nové informace.

„Mluvte, oba jdou západně po Wills Street směrem k trhu. Pořád jsou hodně ostražití a jdou teď hodně pomalu.“

Možná ze začátku tolik spěchali proto, aby se dostali z Lozzells Street, která je v noci nebezpečným místem i pro ně, ale přesto si myslím, že jde o klasický manévř, jít rychle, zahrnout za roh a zpomalit, abyste zjistili, jestli vás někdo nesleduje.

„Díky, jednotkám pro informaci, chceme, abyste se na oba bratry nalepili, podle informací od divize G se zdá, že se pokusí zmizet. Základna končí.“

„Příjem, těsné sledování a maximální možná rotace. Vracím Nula osmičce.“

Zatímco se opírám o strom a pomalu se zvedám na nohy, poslouchám Dexterův komentář k chování cílů, jejich vzhledu, vysoké ostražitosti. Překročím nehybně ležícího rádoby pasáka. Vypadá jako dýchající mrtvola, z ponožky mu kouká malý sáček světle žlutých pilulek. Čeká, až začne působit látka, která paralyzovala zbytek jeho skupiny. Žena se válí v kaluži vlastní moči u paty stromu. Teď, když jsou oba bratři pryč, si můžu dovolit podívat se na ně jako na lidské bytosti, a ne jako na

kolegy vystupující v mém vlastním dramatu. Nesnáším dívat se na takové lidi. Z vlastních zkušeností vím, že za svůj dnešní stav pravděpodobně vděčí jednomu špatnému rozhodnutí před mnoha lety a že potřebují pomocnou ruku, která by je z jejich bídy vytáhla. Ale přestože s nimi soucítím víc, než většina lidí, nejsem žádný sociální pracovník. Mojí prací je zastavit teroristy, kteří zabíjejí civilisty. Pokud se ti civilisti rozhodnou zabít se sami tak, že si vrazí jehlu do žíly, není to má starost.

Přikrčený pod nízkými větvemi vyjdu do deště, z něhož se pomalu stává pouhé mrholení, přešourám se přes silnici a dál cestou na jih kolem domu, ze kterého bratři před několika minutami vyšli. Dodávku mám sice hned za dalším rohem, ale nemůžu si dovolit prozradit své krytí. Nahrbený a se skloněnou hlavou se pokradmu na dům podívám. V naprosté tmě vypadá jako kterákoli jiná zchátralá budova v okolí. Dokud si člověk nevšimne ocelových plátů zavřených okenic. A přestože jsou dveře počmárané graffiti, tak jako dveře všech ostatních domů v ulici, je vidět, že i ony jsou vyrobené z pevné oceli.

Zpomalím a předstírám záchvat kašle. Ve skutečnosti se ale snažím toho okamžiku využít, abych získal co nejvíc užitečných informací. Co chybí? Co by tu mělo být, ale není? Co tu je, ale být by tu nemělo? Mám jen několik vteřin, než začnu vypadat podezřele. Mysli! Vůbec nic. Nic... Bingo! Maličká CCTV kamera ukrytá vysoko pod okapovým žlabem kostela naproti přes ulici.

Z toho, že se jedná o běžně prodávaný model na baterie, hned poznám, že není oficiální součástí sítě CCTV kamer, kterou nechalo instalovat město. Je na-

mířená přímo na dům, což znamená, že ji nejspíš instaloval ten, kdo dům spravuje. Podle její malé antény soudím, že se záznam bezdrátově přenáší.

Někdo si dal hodně záležet, aby budova vypadala zchátrale, ale podle zvýšených bezpečnostních opatření, která mají zabránit nepovolaným návštěvníkům ve vstupu, lze dojít k jednomu ze dvou závěrů: buď patří nějakému drogovému gangu, nebo jde o skladiště zbraní. Těžko říct, které vysvětlení je pravdivé, protože oba bratři s drogami obchodovali, ale osobně bych si vsadil na to druhé. Zahnu za roh. Snažím se potlačit nutkání přejít ze šourání se do chůze, protože se nemůžu dočkat, až budu ve svojí dodávce a budu moct základně poslat o kameře zprávu. Většina lidí by se tím nezdržovala, ale náš tým se vždy drží svého krytí, bez ohledu na okolnosti. Kamera vás může zaznamenat kdykoli, ale když se držíte svého krytí, nezáleží na tom. Kdokoli se na záznam z kamery dívá, vidí jen dalšího feťáka. Ne agenta MI5.

„Nula osm všem stanicím, držte se zpátky, oba cíle vešly do restaurace na rohu Church Street, je možné zajistit mobilní podporu?“

Dexter dělá dobře, že žádá o auto. Když cíl vejde do budovy, je pro něj snazší sedět a sledovat lidi venku, aby odhalil špehy, jako jsme my.

„Charlie čtyři sedm má přední dveře.“

„Velitel týmu všem stanicím, nechci, aby někdo chodil dovnitř. Nechte je chvíli dýchat.“

Známe tu restauraci dobře. Je ji strašně těžké pořádně hlídat. Nenachází se sice v nejhorší části čtvrti, ale přímo na rušné křižovatce a má prosklené stěny.

Charlie čtyři sedm - Imran - vidí ze svého auta na přední dveře a díky osvětlení i dovnitř. Ale vím, že pro něj bude složité udržet si krytí. Nikdo se zdravým rozumem by tu dlouho v autě nevysedával.

Mám trochu času změnit svůj profil a sledování převzít. Když se blížím k poslednímu rohu, rozepnu si bundu, a když vkročím do silnice, ohlédnu se za sebe, jako kdybych se díval, jestli nejede nějaké auto. Pořád mě nikdo nesleduje, ale kdyby někdo pozoroval mou dodávku, divil by se, co u ní dělá bezdomovec. Proto když zahnu za roh, rychle si za chůze sundám parku a narovná se. Z kapsy vyndám klíče a sebevědomě si to namírím přímo ke svému vozu, nastoupím a pomalu se rozjedu. Bratři se možná neřádají, ale sledovací týmy se vždy snaží, aby při vstupu do dané oblasti nebo odchodu z ní byly co nejméně nápadné. Nikdy nevíte, třeba tu budeme muset pracovat několik dalších let. Určitě nechcete všechno pokazit tím, že byste se rozjeli za kvílení gum nebo vysedávali před něčím domem v autě s nastartovaným motorem. Nikdo neví lépe než my: *nikdy* nevíte, kdo se dívá.

„Charlie devět, žádám o povolení o rychlou zprávu.“

Protože jsem se neohlásil osobním kódem, ale kódem svého vozu, tým bude vědět, že už nepředstírám drogově závislého, ale že jsem v bezpečí svého auta.

„Charlie čtyři sedm, mluv, žádná změna, pořád sedí na baru uvnitř. Vypadá to, že si objednávali.“

„Příjem, díky. Základno, dům, ze kterého bratři vyšli, číslo 158 na Lozzels Street, vypadá jako zchátralá budova s bezpečnostním obložím oken a dveří, ale pod okapovým žlabem kostela naproti je CCTV ka-

mera. Míří na přední dveře cílové adresy. Při odchodu Železný meč dostal nějaký malý tmavý předmět. Nejsm si jistý, ale myslím, že jsem zahlédl rukojeť pistole. Charlie devět, přepínám.“

„Základna, rozumíme, všechny stanice, potvrďte příjem zprávy, že cíle můžou být potenciálně ozbrojené. Díky.“

Zatímco jednotliví příslušníci týmu odpovídají na zprávu operačního důstojníka potvrzením, že rozumí, že cíle můžou mít zbraň, velitel týmu zavolá přímo na základnu, aby požádal o ozbrojenou policejní podporu.

„Tady Charlie čtyři sedm, Železný meč i Kamenná pěst sedí uvnitř s jídlem. Pro informaci, Železný meč má výhled přímo na ulici.“

Velkým obloukem přejezu do pozice, odkud bych mohl v případě potřeby svému týmu pomoci, a přitom nebyl moc na očích. Nemá smysl, aby nás v oblasti bylo příliš mnoho, obzvlášť když jeden z bratrů má výhled přímo na ulici a já vím, že zbytek týmu hlídá všechny klíčové cesty pryč. Zatím se všechno daří.

„Všem stanicím, zatímco je klid, proveďte bezpečnostní kontrolu, podle seznamu.“

Dobře vím, proč velitel týmu kontroluje jeho ostatní členy. Bratři nepředstavují jedinou hrozbu v této oblasti. Touhle dobou jsou jediní lidé v autech drogoví dealeri nebo policisti, a protože děláme všechno pro to, abychom jako policisti nevypadali, stáváme se tak logickým terčem pro gangy, které si hájí svoje území. Z odpovědí a potvrzení pozic je zřejmé, že smyčka kolem bratrů je hodně úzká a že nikdo nemá s místními žádné problémy.

V myšlenkách se vrátím zpátky ke chvíli, kdy bratři vyšli ze dveří. Nemohl ten předmět být jen velký telefon nebo něco nevinnějšího než pistole? Na tu dálku, v dešti, ve tmě to bylo těžké poznat, ale stejně bylo lepší o tom tím informovat.

„Charlie devět, jsem u parku na západ od Villa Street.“

„Díky všem, přepínám.“

Neuběhne snad ani vteřina, když se ozve Imran; z jeho hlasu je znát, že už netrpělivě čekal, až bude moct předat zprávu.

„POHOTOVOST, POHOTOVOST, ROZDĚLILI SE, ROZDĚLILI SE! Tady Charlie čtyři sedm, Železný meč VENKU VENKU a jde západně směrem k parku svatého Jiří a Villa Street, Kamenná pěst jde na sever po Church Street. Veliteli týmu, než se rozdělili, Kamenná pěst ukázal mým směrem, vypadal agresivně. Budu tu muset zůstat a doufat, že neukazoval na mě. Kdybych teď odjel, prozradil bych se.“

„Charlie devět, rozumím.“

Chvilí klidu je definitivně pryč. Bratři se očividně nechovají tak jako normálně. Může jít jen o paranoiu z drog, nebo se chystají provést svůj tah. Problém je, že my ani operační důstojníci v Thames House nemáme nejmenší představu o tom, co čekat. Oba si odpýkávali dlouhé tresty za ozbrojené zločiny. Ve vězení se dostali do rvačky, kterou nejspíš někdo záměrně vyprovokoval, aby je dostal do křídla extremistů. Jakmile jsme se dozvěděli, že konvertovali, začala o ně divize G jevit velký zájem, ale za těch šest měsíců, co byli na svobodě, se nám nepodařilo zjistit vůbec nic o tom, co dělají. Mohli jsme si být jistí

jenom tím, že za tu dobu měli hodně času na přípravu a plánování.

„Tady Charlie devět, vidím Železný meč, jak jde západně po Wills Street, teď je na křižovatce s Villa Street. Všem stanicím pozor, u křižovatky se zastavil a dlouze si prohlížel všechno před sebou.“

Z dodávky teď na Železný meč dobře vidím. Uklidnil se, už nevypadá tak paranoidně, ale i na dálku vidím, jak studuje všechno před sebou; auta, domy, osamělého chodce. Ani jemu déšť nijak nevadí. Vypadá, jako kdyby věděl, co dělá. To je nové. Podezření je pryč, nahradila ho chladná sebejistota, jako kdyby bratřům někdo řekl, že je sledujeme a že jde jen o to nás najít. Pokud je to pravda, věci pokročily mnohem dál, než jsme si mysleli. A my si teď budeme muset dávat hodně velký pozor, abychom se neprozradili.

„Á do prdele, Charlie čtyři sedm! Kamenná pěst mi právě zadním okýnkem prohodil cihlu. Odjíždím pryč.“

Slyším řev motoru auta, jak se Imran zoufale snaží dostat pryč.

„Velitel týmu, rozumím. Můžeš řídit? Nepotřebuješ ošetřit?“

„Jo, jo, jo, jsem v pohodě. Rukou napodobil pistoli a vykřikl ‚prasata‘. Pak utekl na sever.“

„Rozumím, Charlie čtyři sedm, vrať se do garáže a vyměň si auto.“

Vysoký tón Imranova jinak hlubokého hlasu prozrazuje, že ho útok zcela překvapil. Kamenná pěst si musel všimnout, že restauraci pozoruje. Cíle nic takového obvykle neprovádí, pokud někdo neudělal něco zatraceně hloupého, aby tým prozradil, a mně není jasné, co jsme pokazili. Jsem si tak ještě jistější, že je někdo varoval. Ale jak?

„Rozumím, všichni buďte opatrní, chceme se dnes v noci všichni vrátit domů. Základno, nějaký nápad, co se stalo?“

„Základna veliteli týmu, před devíti lety byly cíle zatknuty na Barker Street, která je hned na sever.“

Dobře, takže Kamenná pěst nejspíš má dobrý důvod být paranoidní. Ale snad ještě nezjistil, že ho sleduje MI5.

Cítím se trochu jistější. Ale zatraceně nesnáším, když se někdo z velení zmíní o návratu domů. Nepotřebuju se nechat rozptylovat, myslet na svou ženu a malého chlapce. Říkám si, že je moje rodina doma v bezpečí, protože já jsem venku, abych je chránil, ale pravda je taková, že se cítím hrozně, když bez nich trávím tolik

času a nikdy nevím, kdy se vrátím a kdy přijde další rozkaz vydat se do ulic.

„Velitel týmu základně, když se Kamenná pěst chová takhle, přestaneme ho sledovat a soustředíme se na Železný meč, protože on by taky mohl být potenciálně ozbrojený. Nějaké informace o ozbrojené podpoře, o kterou jsme žádali?“

Cože? My přestaneme Kamennou pěst sledovat? Málem praštím pěstí do volantu a podívám se na vysílačku, jako kdyby mi mohla dát nějaké vysvětlení. Chci to rozhodnutí zpochybnit, ale v tu chvíli se z vysílačky ozve základna, právě ve chvíli, kdy se Železný meč vydá přes ulici směrem k mojí pozici.

„Základna, příjem. Rozumíme. Dnes večer není k dispozici žádná protiteroristická jednotka, zkoušeli jsme i speciální jednotky, ale nespĺňujeme jejich reakční kritéria a v současnosti jsou v pohotovosti k jiné operaci ve východním Londýně. Ale pořád potřebujeme co nejvíc využitelných informací. Divize G si je jistá, že se bratři během několika hodin pokusí úplně zmizet.“

Operační důstojník Jeremy Leyton-Hughes z Thames House se zbavuje zodpovědnosti. Slizký bastard. Ano, situace je riskantní; v oblasti nejsou žádné ozbrojené protiteroristické jednotky, které by nám pomohly, kdyby se něco zvrtilo; chce, aby veřejnost a tým zůstaly v bezpečí. Ale tihle chlapi se očividně snaží uniknout našemu sledování. To znamená, že plánují něco velkého, a když je teď ztratíme, možná už je nikdy nenajdeme.

Dokud nebude příliš pozdě.

Tím, že jsme přestali Kamennou pěst kvůli jeho chování sledovat, hrajeme bratrům do karet. Zatraceně,

tohle jsou *naše* ulice. Když na nás začnou tlačit, měli bychom přitvrdit i my, ne utéct a schovat se. Vím, že nejsem nejlepší týmový hráč, ale musím se pokusit přimět velitele týmu ke správnému rozhodnutí.

„Tady Charlie Devět, můžu požádat o samostatný kanál pro Železný meč, prosím? Stojí na Wills Street u vchodu do parku svatého Jiří.“

„Negativní, zůstaň na kanále sedm, přestáváme sledovat Kamennou pěst, který se nejspíš snaží odvést pozornost od svého bratra – a já chci, aby všichni zůstali v autech, dokud se nepotvrdí, jestli je ozbrojený, nebo ne.“

Kecy. Vypadá to, že velitel týmu má strach. Je mi jasné, že myslí na bezpečnost nás všech, ale k čertu s tím. Jsme špionážní důstojníci MI5. Máme být schopni dělat věci, které policie a speciální jednotky nemůžou.

„Rozumím, omlouvám se, muselo mi to uniknout. Myslel jsem, že chceme mít oba pod kontrolou, aby se nemohli ztratit. Železný meč vyndal z kapsy telefon, zkontroloval displej a vrátil ho zpátky.“

Žádná odpověď od velitele týmu. Naštval jsem ho.

„Tady Charlie devět, máme někoho, kdo může Železný meč na severozápadním rohu parku svatého Jiří vyfotit? Základno, posílám vám GPS souřadnice, pokud ještě nemáte jeho telefon.“

„Rozumím, díky. Ne, nemáme jeho telefon. S technikou jsme ještě neměli žádné štěstí.“

„Charlie šest šest, mohl bych projet kolem a zkusit udělat fotky.“

„Tady velitel týmu, negativní, vystrašili bychom cíl. Sledujte Železný meč, ale moc se k němu nepřibližujte.“

Nemáme v téhle oblasti ŽÁDNOU ozbrojenou podporu.“

Do prdele, jako kdyby velitel týmu nestál o žádné informace. Pokazil jsem to, když jsem na něj naléhal? Zatím máme jedinou informaci: že se bratři pokusí zmizet. Přišli jsme o jedno auto, kterému Kamenná pěst prohodil oknem cihlu, a máme GPS souřadnice telefonu, což bude k ničemu, jestli ho Železný meč zahodí. Zatraceně, potřebujeme toho víc, jestli máme zastavit jejich útok.

„Tady Charlie devět. Železný meč znovu zkontroloval telefon a teď jde rychle po Wills Street na západ.“

Vsádl bych se, že mu přišla zpráva. Dělá mi starosti, že nevíme, co dělá Kamenná pěst. Je očividné, že bratři spolupracují na nějakém plánu. Železný meč je teď zcela soustředěný. Cestou mým směrem se vůbec nerozhlíží. Vysílačka ožije hlášením dalšího člena týmu, Alexe.

„Tady Bravo dva, Kamenná pěst jde po Wills Street na východ směrem k pozici Železného meče.“

Dobrá práce. Na motocyklu se Alex může dobře skrývat za auty a našťěstí se jí podařilo zahlédnout druhého bratra, jak jde za mojí dodávkou. Už ho vidím ve zpětném zrcátku na druhé straně ulice. I on teď vypadá soustředěněji, méně ostražitě. Cítím, že mají nějaký plán a právě se ho chystají provést. Máme je zase pod kontrolou, ale mám pocit, že to nevydrží dlouho.

„Díky, Bravo dva, tady Charlie devět. Kamenná pěst a Železný meč jsou zase spolu a jdou na západ po Wills Street... Všem stanicím, ZASTAVILI SE na adrese na opačné straně. Nevidím je. Bravo dva, co ty?“

„Ano, oba VCHÁZÍ do polorozpadlé budovy. Nejsm si jistá, co to je.“

Ve snaze neprozradit svou pozici pomalu otočím hlavu a zahlédnu, jak se za oběma bratry zavírají dveře.

Telefon v kapse mi zavibruje. Alex. Musí mít nějaký problém.

„Jsi v pořádku?“

„Logane, viděl jsi chlápka, který jim otevřel? Vypadalo to, že drží zbraň, kterou se snaží skrýt. Nedávám to do éteru – bez ozbrojené podpory by nás hned stáhli.“

Do prdele. Tohle začíná být pěkně nebezpečné. Musím jednat rychle, nebo nás velitel týmu zase odvolá.

„Kámo, nic jsem neviděl. Jsi si *jistá*?“

„Ne úplně, musím odsud pryč, takže taky nic nevidím.“

Právě včas.

„Tady velitel týmu, o jakou budovu jde, nějaké číslo domu?“

„Bravo dva, musela jsem změnit pozici, odsud na číslo nevidím.“

Spolu s Alex se nám dobře daří kalit vody.

„Charlie devět, odsud ho nevidím, budova je zhruba dvě stě padesát metrů od křižovatky s Hunter Road. Na severní straně; zchátralá budova s ocelovými dveřmi.“

„Základna všem stanicím, máme textovou zprávu z telefonu, který Charlie devět určil jako patřící Železnému meči. Zpráva odeslaná na neznámé číslo zní: *Jsem venku, pust nás dovnitř. Potřebuju Henryho.* Konec zprávy.“

Henry jako Henry Osmý, jako osmina marihuany, pravděpodobně. Kupují drogy, používají jednorázové telefony a jsou potenciálně ozbrojeni? Teroristické aktivity jsou často placeny z peněz z trestné činnosti,

takže naše sledování je ospravedlnitelné. Ale tohle už spadá do kompetence policie, ne protiteroristické jednotky MI5. Aspoň tak se na to bude dívat základna, tím jsem si jistý.

Vysílačka ztichne. Je to jen na pár vteřin, ale mně to připadá jako celá věčnost, jak tak čekám na nevyhnutelné. Ticho přeruší hlas velitele týmu.

„Všem stanicím, projedu teď kolem toho domu. Pokud bratři dnes večer obchodují s drogami a vzhledem k tomu, že mohou být ozbrojeni, musíme plán upravit. Jak víte, nemáme žádnou ozbrojenou podporu. Dejte mi minutu.“

Cítím, jak vteřiny ubíhají, když se mi v zrcátkách odrazí světla auta odbočujícího do ulice. Aniž zpomalí, projede Lee, velitel týmu, kolem domu a pokračuje dál. Zanedlouho vysílačka znovu ožije.

„Základno, tady velitel týmu, můžu mluvit?“

„Mluv.“

„Kvůli kompaktnímu vzezření okolních budov si nemůžeme být jistí, do kterých dveří cíle vešly. Jedna ze zchátralých budov je ale opatřena velkými ocelovými dveřmi, tak jako dům na Lozells Street.“

„Rozumím, z průzkumu víme, že přesně v téhle oblasti se nachází drogové doupě.“

„Rozumím, základno. Je to na vás.“

Lee nechal rozhodnutí na Thames House. Ví, že ztratit ty dva je obrovská chyba. Ale to, co přijde vzápětí, přesto není žádné překvapení.

„Všem stanicím, nasadili jsme do akce složky divize G. Jsme si jistí, že bratry dokážeme znovu rychle najít. Jestli ti dva jen kšeftují s drogami, nechci risiko-

vat váš tým bez ozbrojené podpory. Všem stanicím, STÁHNĚTE SE a USTUPTĚ. Předávám frekvenci velitelovi oddílu.“

Zatímco se z vysílačky ozývají potvrzení ostatních členů týmu, že se stahují, nastartuju i já. Cítím, jak ve mně kypí vztek, ale dávám si dobrý pozor, abych ho nedal najevo, když odjíždím od obrubníku a vydávám se zpět do garáží. Když projíždím kolem parku, podívám se ke stromu, pod kterým jsem v dešti seděl. Nikdo tam není. Doufám, že si partička našla lepší místo, ale ze zkušenosti vím, že ať už najdou jakékoli pohodlí, bude to pouze dočasné. Z dlouhodobého pohledu se jejich situace bude jenom zhoršovat a velmi často z ní vede jenom jediná cesta: smrt. Napadne mě, jak by se cítili, kdyby věděli, že na chvíli sdíleli úkryt s agentem MI5.

Jakmile oblast opustím, pořádně šlápnu na plyn. Obvykle mě uklidňuje, když se soustředím na jízdu podle předpisů, ale tentokrát nedokážu vzpomínku na to, jak bratři vcházejí do drogového doupěte, dostat z hlavy. Co teď dělají? Opravdu je dokážeme znovu najít? Pravda je, že ať už se s nimi stane cokoli, moje frustrace nepřamení jen z této operace. I když se nám je podaří zatknout, úspěšně je odsoudit a poslat do vězení, bude to, jako kdybychom je poslali do školy pro teroristy. Všichni extremisté společně na jednom místě, se spoustou času k porovnávání svých poznatků z toho, jak byli dopadeni a co bylo řečeno při jejich utajených soudních stáních. Brzy tak získají představu o tom, jak pracujeme, takže příště bude dvakrát tak náročné někoho z nich dopadnout.

Mojí prací je zajistit, aby lidé byli v bezpečí, ale někdy mám takový pocit, že tím, že dodržuji pravidla, dávám protivníkovi šanci vyhrát.

Když zajedu do garáží, uvidím Alex, jak si sundává přílbu a rozepíná koženou kombinézu, zatímco ostatní postávají kolem a opírají se o svoje auta. Z celého týmu číší zklamání. Nikdo nemluví; jen postávají kolem, prohlíží si Imranovo auto a sledují, jak Lee klečí na zadním sedadle a ukládá cihlu do sáčku na důkazy pro případ, že by na ní byly nějaké stopy DNA Kamenné pěsti.

Když Lee vyleze z auta a narovná se, Dexter na něj zavolá: „Už jsi to někdy dělal?“

„Co?“

„Byl jsi ohnutý o opěradlo zadního sedadla...“

Alex se směje tak, až začne chrochtat. Bez ohledu na to, jak je situace vypjatá, vždy se můžete na spolehnout Dextera, že si z ní udělá srandu. Někdy to je přesně to, co tým potřebuje. Ale právě teď mi to moc humorné nepřijde. K autu přistoupí operační důstojník Jeremy Leyton-Hughes. Ve svém obleku a kravatě vypadá jako z jiného světa. Klidně by na krku mohl mít pověšenou cedulku *Já jen sedím u svého stolu*. Počká, až smích utichne.

„Jen rychlé shrnutí, než vás nechám jít. Podle řídicích agentů z divize G jsou bratři bez pochyby zapojeni do obchodu s drogami. Ať už jednají s kýmkoli, je více než pravděpodobné, že bude ozbrojený. Podle našich informací se jedná o zločinecký gang, který pochází z Běloruska. GCHQ zachytilo textové zprávy od cílů, které v současnosti nemají se Železným mečem a Kamennou pěstí žádnou spojitost, v nichž jsou použita kódová ozna-